

Sílvia Pérez Cruz desplega al Festival Perelada **la geografia íntima i abissal del seu nou** **univers musical**

- **La cantant i compositora, que demà ofereix un segon concert, ha presentat al Mirador del Castell un intens viatge musical entre la proximitat d'Oral i els paisatges més abstractes d'Abissal**
- **Les cordes, les flautes, les trompes i les veus han donat forma a un repertori travessat per l'amor, la memòria, la maternitat i la consciència social**

Peralada, 29 de juliol de 2026.- Sílvia Pérez Cruz ha convertit aquest dimecres el Mirador del Castell en el punt de partida d'un viatge entre allò conegut i allò que encara no té nom. La cantant i compositora de Palafrugell ha presentat al Festival Perelada *Oral_Abissal*, el seu desè àlbum d'estudi i el primer recull de cançons pròpies des de *Toda la vida, un día*, publicat el 2023, tot i que en el recital inclou d'altres cançons que ha interpretat al llarg de la seva trajectòria. El nou treball neix d'una idea dual que no s'ha limitat a ordenar el repertori: ha determinat les textures, els instruments i la manera com les cançons es relacionen. Entre la calidesa de la fusta i la fondària del metall, Pérez Cruz ha bastit un concert de naturalesa canviant, amb moments de proximitat domèstica i passatges que han conduït cap a territoris més abstractes.

La vetllada ha començat amb l'artista sola i amb *Hierbabuena*, una entrada despullada en la que la veu ha estat la protagonista. Tot seguit, el poema *La sed* ha servit per formular una de les imatges essencials del nou projecte. La set és desig, manca i impuls; també és el llindar del trànsit que proposa *Oral_Abissal*, de la boca cap a les profunditats i del que pot ser dit cap al que només sembla que es pot intuir. Pérez Cruz ha donat valor expressiu a cada respiració, com ja és habitual i ha aprimat el so fins a deixar-lo gairebé suspès. Tot fruit de l'experimentació amb la veu, de l'exploració dels propis

límits de la veu de l'artista amb melismes que ja són marca de la casa, una característica pròpia de la seva trajectòria.

L'entrada gradual de part de la banda –el nucli dur, de fet– amb *En un rincón* ha eixamplat un espai que abans era íntim. Carlos Montfort, al violí, la percussió i els cors; Marta Roma, al violoncel i els cors i Bori Alberó, al contrabaix i els cors, han estat els primers en aparèixer a *La sed* i s'ha mantingut la formació. El tema *Pastores* ha introduït una dimensió vinculada a la terra i a la transmissió oral. La cançó parteix del poema de Vito Apūshana, poeta indígena wayuu, que Pérez Cruz va adaptar i musicar. La cura de la terra, la comunitat i el coneixement heretat hi han avançat amb una calma que no ha afeblit la força del missatge. *Moreno* ha retornat després a un territori afectiu més proper, amb una escriptura que sembla néixer del gest domèstic i que converteix la intimitat en matèria compartida. El català ha arribat a la vetllada amb *Ben poca cosa tens*, un poema de Miquel Martí i Pol musicat per Pérez Cruz i publicat inicialment al projecte conjunt amb el cantant portuguès Salvador Sobral. La taula, els llibres, l'enyor d'una dona absent i el silenci carregat de paraules no dites dibuixen una solitud sense estridències. La versió ha encaixat amb naturalitat en la part oral del concert, associada a la casa, la memòria i la cançó compartida. La cantant l'ha abordat afavorint a la claredat dels versos i a aquella «tristor benigna» que Martí i Pol converteix en consciència del pas de la vida.

Després de la sortida de la banda i d'un primer canvi de vestuari, Pérez Cruz ha compartit amb Lola, la seva filla, totes dues assegudes a l'escena, *É triste viver sem seu amor*. La presència de la jove cantant, que forma part dels cors del projecte, ha reforçat el vincle entre creació, maternitat i transmissió que travessa el disc. La peça en portuguès ha desplegat una melangia serena, sostinguda per l'escolta mútua. Aquesta proximitat ha tingut continuïtat en un díptic assumit de nou per Pérez Cruz tota sola: *Pequeño vals vienés* i *Hymne à l'amour*. La unió ha reunit dues peces fonamentals del seu repertori de versions. En el poema de Federico García Lorca, inclòs a *Poeta en Nueva York*, Viena apareix com un paisatge de desig, mort i bellesa ferida. *Hymne à l'amour*, escrita per Édith Piaf amb música de Marguerite Monnot, ha portat l'amor fins a una entrega sense mesura. Enregistrades a Granada amb Raül Refree, han dialogat com dues maneres d'habitar el vals i de cantar una passió exposada al vertigen.

Un poema de transició escoltat en àudio ha marcat el pas definitiu cap a l'altra cara de la proposta. L'aparició d'una espessa boira baixa i l'entrada del cor han transformat l'escena abans del retorn de la cantant. Amb tots els intèrprets reunits, *Mar de Na Catalina* ha obert el gran bloc central d'*Oral_Abisal*. *Chundwa*, concebuda com una chacarera, ha aportat moviment a l'inici d'aquests descens cap a un terreny abissal. La cançó va néixer d'una conversa sobre la vida i la mort amb un home indígena de la Sierra Nevada de Colòmbia, retrobat per l'artista en un aeroport després d'una primera trobada casual. La forma folklòrica argentina ha convertit l'experiència en pulsació col·lectiva. Sílvia Pérez Cruz integra les músiques d'arrel des de l'escolta en un món musical alimentat pel jazz, el flamenc, la cançó ibèrica i les tradicions llatinoamericanes.

Mar muerto ha situat el concert davant d'una realitat contemporània dolorosa. La gravació incorpora els testimonis de Soly Malamine i Mouhammad, procedents del Senegal i Gàmbia, i ret homenatge a les persones que arrisquen la vida en les rutes migratòries marítimes. Les textures fondes han convertit el mar en ruta, frontera i sepultura. Al seu costat, *Líquido* ha proposat deixar de ser una flor inerta en un vas per esdevenir aigua, dissoldre els límits individuals i fer del dolor una pena compartida. L'*Abissal* instrumental ha conduït sense ruptura cap a *Todo se quema*, frontissa que ha enllaçat el món oníric i submergit del disc amb una mirada directa sobre un present consumit pel temps i l'ésser humà. Pérez Cruz ha fet el segon canvi de vestit a escena, integrant la transformació visual dins la continuïtat musical. *El golpe bajo* ha mantingut aquest nervi crític i la mirada cap a les vides sotmeses a la fragilitat, l'abús o la pèrdua. Amb *Capitana*, el relat ha girat cap a la reconstrucció personal. La dona que sent l'ànima trencada acaba assumint el timó de la pròpia existència; la fragilitat es converteix en punt de partida per recuperar el nom i el rumb.

La recta final ha ampliat el mapa del recital. *Mechita*, vals peruà de Manuel Raygada Ballesteros que la cantant ha mantingut durant anys en el seu repertori, ha recuperat la figura idealitzada de la dona estimada. *L'amour reprend ses droits*, escrita per Jenna Thiam amb música de Carlos Montfort i publicada a *Sílvia & Salvador*, ha explicat un amor que arriba quan les grans expectatives ja s'han desfet i la solitud semblava haver ocupat definitivament el llit. *Gallo rojo, gallo negro* ha tancat el programa principal

amb una de les interpretacions més reconeixibles de Pérez Cruz. La cançó de Chicho Sánchez Ferlosio, vinculada a la memòria de la Guerra Civil i convertida en símbol de resistència, ha adquirit en la seva veu, com és habitual, un alt nivell de dramatisme. El gall negre i el gall roig continuen combatent en una peça que conserva intacta la seva càrrega política.

Els aplaudiments han propiciat el retorn de la cantant i la banda amb *Mañana*, cançó composta per Sílvia Pérez Cruz a partir d'un poema d'Ana María Moix. El bis ha posat el punt final des d'un temps encara per arribar, entre el desig amorós, la imaginació i la incertesa. Després d'un recorregut que havia començat en la set i havia baixat fins al fons del mar, aquest «demà» ha deixat oberta una escletxa cap al futur.